

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 1

8. vsk

25.2.2011

Kymijoki, Myllykoski. Kuva: Ceta Lehtniemi

Meerin mietteitä

Muista Jeesusta Kristusta

Olen ollut tilanteessa, jossa tarvitsen erityistä Jumalan johdatusta sanojeni ja käytökseni suhteen. Silmiini osui makuuhuoneemme seinällä oleva Diakonissalaitokselta aikanaan saamani taulu. Siinä ovat sanat: ”Tarkkaa, mitä sanon; Herra on antava sinulle ymmärrystä kaikkeen” (2.Tim. 2:7). Erityisen avun minulle antoi myös seuraava Raamatun jae: ”Muista Jeesusta Kristusta” (2. Tim. 2:8).

Uskoisin, että jokainen joutuu elämässään käymään läpi erilaisia kriisitilanteita. Olen aina ihmetellyt, miten ne ihmiset selviävät, jotka eivät ole oppineet turvautumaan Jeesuksen apuun.

Mieleeni tulevat sanat Raamatusta: ”Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat ja *joutuvat ne vuodet, jotka eivät sinua miellytä*” (Saarn. 12:1). Saamme olla kiitolliset, kun Jumala on opettanut meitä turvaamaan Häneen pienissä asioissa. Silloin rohkenemme heittäytyä Hänen apunsa varaan vaikeimmissakin tilanteissa.

Aika ajoin katsomme taaksepäin ja silloin saatamme kiittää taivaallista Isäämme Hänen uskollisuudestaan meitä kohtaan. Hän on sallinut meille vaikeuksia, mutta lupauksensa mukaan Hän on ollut rinnallamme.

Vasta tänä vuonna on omaan rukouskirjaani tullut kiitosaiheiden puolelle sanat: ”Kiitos ahdistuksista, jotka pakottavat minut lähemmäksi Herraa.”

Seuraava kiitokseni tulee laulun sanoin: ”Joka aamu on armo uus.” Olemme mieheni kanssa todella kiitollisia uskollisista esirukoilijoista. Ystävien kanssa yhdessä saamme pyytää kaikkivaltiaan

Jumalan apua, johdatusta ja viisautta kohdatessamme ympärillämme olevia haasteita.

Koko maailman tilanne näyttää uhkavalta ja sekavalta. Sana kehottaa muistamaan Jeesusta Kristusta. Hänen puoleensa saamme kääntyä pienissä ja isoissa ongelmassa. Hän antaa avun ennemmin tai myöhemmin. Tärkeintä on, että syntimme ovat anteeksi annetut ja saamme elää rauhassa Jumalan yhteydessä.

Tämän aamun sanassa Radio Deissä pastori sanoi, ettei Jumala vaadi meitä tilille synneistämme, vaan epäuskostamme. Synnit saamme anteeksi uskoessamme Jeesukseen syntiemme Sovittajana.

Otathan vastaan tämän suurenmoisen armon! Jeesuksen seurassa on jokainen päivämme siunattu kaikkine tapahtumineen.

Laulun tekijä kehottaa meitä:

*Käännä katseesi Jeesukseen
ja hiljenny Herrasi etehen.
Siinä rakkauden Herran Jeesuksen
saa syntinen omakseen.*

*Suuntaa mielesi Jeesukseen
ja syvälle armonsa syvyyteen.
Sinä turhaks näät kaiken turhuuden
eessä Jeesuksen suuruuden.*

*Eessä Jeesuksen Pyhyiden
nyt ylistän, rukoilen kiittäen.
Jälleen palvoen luona Jeesuksen
tahdon viipyä hetkisen.*

Jeesus kanssasi!

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Jumalan kansa on maailmassa kärsivää Jumalan kansaa

Meitä ennen eläneet ihmiset pitivät selvänä, että vastoinkäymiset ja kärsimykset ovat osa ihmisen elämään. Tämä koskee myös kristittyjä. Kristityt eivät ennen hämmästyneet kokemiaan menetyksiä ja surunaiheita. Meidän sukupolvemme on historiassa ensimmäinen, joka hämmentyy ja hämmästy kärsimyksen ilmaantumista.

Kun katsoo asiaa uskomme kannalta, huomaamme, että monet nykyajan kristityt ovat taipuvaisia menettämään todellisuudentajunsa uskonsa tähden. Aloitettuaan uskonelämänsä Kristuksen ristin luona he siirtyvät asenteeseen, jota kuvataan sanalla ”ristiltä eteenpäin”.

Monesti tähän ”eteenpäin menoon” sisältyy ajatus, jonka mukaan kärsimys ja puute eivät kuulu oikean Jumalan lapsen elämään ”Ristiltä eteenpäin” siirtynyt odottaa, että hän saa Jumalalta kaiken sen hyvän, mikä Jumalalla kaikkivaltiuudessaan on annettavanaan omille lapsilleen.

Nämä ihmiset siirtävät tulevaisuuteen kuuluvia asioita nykyaikaan, kuten esim. tämän Ilmestyskirjan kohdan: ”Ja Jumala itse on... pyyhkivä pois kaikki kyneleet heidän silmistänsä, eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt.”

Kyllähän Ilmestyskirjan kuvaus koskee kristityn elämää, mutta ei elämää tässä ajassa vaan tulevassa. Kun asioita näin sekoitetaan, tehdään samalla suurta vääryyttä Jumalalle. Kun taivaan tapahtumat tuodaan tänne aikaan, ihminen asettuu Jumala-suhteessaan kaiken keskukseen ja Jumala ymmärretään palvelijaksi, ”ihmisen juoksupojaksi”, kuten saarnaaja Matti

Pyykkönen on kirjassaan *Jumala juoksupoikana* (1991) hyvin asian ilmaissut.

”Isä on lapsiaan varten”, sanovat nämä ristiltä ”eteenpäin” lähteneet kristityt. Jumalan kaikkivaltius on meitä varten täällä ajassa, Jumala on meidän hyvinvointiamme, meidän terveystämme, meidän onneamme, menestystämme ja vaurastumistamme varten. Ei meidän tarvitse eikä pidä kärsiä sairauksista eikä rahanpuutteesta. Kyllä Jumalalla on, mistä antaa.

Kun Jumalan uskotaan olevan kristittyjen palvelija ja toiveiden täyttävä, joudutaan Raamatusta leikkaamaan suuri määrä sivuja pois. Sillä Jumalan kansa on alusta asti ollut kärsivää Jumalan kansaa. Ensimmäiset, jotka kärsivät ja itkivät kokemaansa menetyksiä, olivat ensimmäiset ihmiset. Monet Uuden testamentin kristityt sairastivat ja monet heistä kohtasivat vastustusta ja monet joutuivat väkivallan kohteiksi. Monet elivät äärimmäisen köyhinä.

Toisaalla tässä lehdessä (s. 5) on ote C.O. Roseniuksen melko tuntemattomaksi jääneestä *Marttyrihistoriasta*, jonka hän muokkasi 1700-luvulla eläneen norjalaisen piispan Eiler Hagerupin kirjan pohjalta. (Aiheesta lisää seuraavassa Ajankohtainen teologia -lehden numerossa.)

Yksi kirjoittajien oivalluksista on, että Marttyrihistoria palvelee Apostolien tekojen jatko-osana. Se kertoo siitä, miten kristittyjen kävi sen jälkeen kun Luukas ei enää jatkanut Apostolien tekojen kirjoittamista. Yhdessä nämä kaksi historiikirjaa antavat meille tietoa kristittyjen elämästä alkukirkon vuosisatoina.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Kaikki Herran kädestä!

Kuinka vaikeaa onkaan osata ottaa kaikki, mikä elämässä meitä kohtaa, Herran kädestä (Job. 2:10). Yleensä sitä syyttelee itseään, joskus muita ja joskus epämääräisesti kohtaloaan.

Herran sana julistaa tästä asiasta voimakkaasti: ”Minä yksin olen Herra, minä, joka luon valon ja luon pimeyden ja tuotan yhtä lailla onnen ja onnettomuuden” (Jes. 45:6-7). ”Herra lähettää kuoleman ja antaa elämän, vie alas tuonelaan ja nostaa sieltä. Herra tekee köyhäksi ja antaa rikkauden, painaa maahan ja kohottaa.” (1. Sam 2:6-8.)

Teoriassa voimme suostua tähän, mutta kun se toteutuu elämämme arjessa, meidän onkin vaikea taipua, olla hiljaa ja näin nimenomaan silloin, kun Herra painaa maahan.

Tätä läksyä Job joutui opettelemaan. Hänellä oli hetkitäin vaikeaa. Hänen sisintään ahdisti, hän oli katkera ja lopulta hän huusi tuskansa julki: ”Mieluummin tahdon kuolla, nääntyä hengiltä, kuin kärsiä tätä tuskaa.” ”Olen saanut tarpeeksi... Päästä jo irti.” (Job. 7:15, 16.)

Jobin tuskan ytimessä oli vaikea suhde Jumalaan, eivät ne elämänkohtalot, jotka näyttivät musertaneen kaiken. Hän pyytämällä pyysi: ”Etkö voisi hetkeksi kääntää katsettasi pois? Etkö edes siksi aikaa, että saisin rauhassa nielaista sylkeni?” (Job. 7:19.)

Ahdistus oli siinä, että Jumala aamu aamulta vaati tilille ja tutki joka hetki. Se poltti Jobin sisintään kuin tuli, sillä hän oli tehnyt syntiä. Hän ei ollut sisintään myönten puhtaana Herran edessä. Hänen sydämessään kuohui kapinallisia asenteita ja

ajatuksia Jumalaa kohtaan. Hän vaikeroi: ”Miksi et jo anna anteeksi, mitä olen rikonut, miksi et ota pois syntiäni?” (Job. 7:21).

Syntiä ei ollut vain jokin yksityinen teko, vaan koko hänen olemuksensa oli synnin läpäisemä. Koko hänen elämänsä, alusta loppuun ja pinnalta ytimeen, oli yhtä ainoaa syntiä ja siksi hän tahtoi mieluummin kuolla, ”nääntyä hengiltä” kuin jatkaa tuskallista synnin läpätunkemaa elämää (7:15). Jumalan anteeksiantamus ei suinkaan ollut Jobille itsestään selvä jumalallinen automaatti.

Myöhemmin Jobin kirjassa kohtaamme anteeksiantamuksen ihmeen. Job tunnustaa: ”Minä tiedän, että *Lunastajani* elää. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä. Ja sitten, kun minun nahkani on riekaleina ja lihani on riistetty irti, minä saan nähdä Jumalan, saan katsella häntä omin silmin, ja silmäni näkevät: hän ei ole minulle outo! Tätä minun sydämeni kaipaa.” (Job. 19:25.)

Kuinka vaikeaa onkaan oppia tätä Jobin läksyä. Olen joka hetki syntisenä ja mitättömänä Herran edessä. Kaikki on alastonta ja paljastettua. Hänelle minun on tehtävä tili itsestäni (Hepr. 4:13; Room. 14:12). Elämäni osoittautuu hänen pyhyytensä valossa saastaiseksi. Niin kuin tahrattu vaate on kaikki vanhurskauteni (Jes. 64:6, KR 38).

Ainoa toivoni on siinä, että Jumala Poikansa Kristuksen tähden ei lue minulle minun syntejäni, vaan antaa kaiken anteeksi.

Olavi Peltola

Marttyyrien historia Roseniuksen mukaan

Esimerkit, olivatpa ne sitten hyviä tai huonoja, vaikuttavat meidän muistiimme ja tunteisiimme voimakkaammin kuin suullinen opetus. Tämä koskee myös kristittyjen marttyyrien historiaa, josta näemme kirkon alkuaajan olot sellaisina kuin ne olivat Vapahtajan sovituskouluun, Pyhän Hengen vuodattamisen ja apostolien julistustyön jälkeen.

Eräs uskollinen Raamatun opettaja on – monien Herralle uskollisten seuraajien tavoin – sanonut, että Raamatun jälkeen hänen sielunsa on saanut syvimmät vaikutteet kristittyjen kärsimyshistoriasta. ”Raamatustani ja sen selittäjien kirjoista olen saanut uskon. Marttyyrien historiasta olen oppinut, kuinka vakavasta asiasta uskossa on kysymys”, sanoo tämä opettaja.

Tämä on totta. Kun lukee alkukirkon kristittyjen marttyyrien historiaa, hengittää aivan kuin jotakin virkistävää ilmaa. Siinä historiassa on samaa raikkautta ja tuoreutta kuin aamuilmassa. ”Silloin Kristuksen veri vielä virtasi lämpimänä kristittyjen suonissa”, on eräs opettaja ilmaissut asian.

Kun ihminen lukee kristityistä marttyyreistä, hän vakavoituu. Kun näkee, miten suurta uskollisuutta nämä kristityt osoittivat Jeesusta kohtaan. Ihminen ikään kuin herää elämän todellisuuteen ja samalla hän saattaa murtua ja saada uutta elinvoimaa. Jos on saanut maistaa Herran hyvyyttä, sitä vain toivoo, että voisi itsekin seurata Jeesusta niin kuin nuo alkukirkon kristityt tekivät.

Tätä Heprealaiskirjeen kirjoittaja (ehkä Paavali) tarkoitti kun hän, lueteltuaan ensin suuren joukon Jumalan kansan kärsineitä jäseniä, huudahtaa: ”Kun siis ympär-

rillämme on todistajia kokonainen pilvi, pankaamme pois kaikki mikä painaa ja synti, joka niin helposti kietoutuu meihin. Juoskaamme sinnikkäästi loppuun se kilpailu, joka on edessämme” (Hepr. 12:1). Seuraavassa luvussa hän kirjoittaa: ”Muistakaa johtajianne... Pitäkää mielessänne, miten he elämänsä elivät, ja ottakaa heidän uskonsa esikuvaksenne.” (Hepr. 13:7.)

Näemme tästä, että jo alkukirkon kristityt tarkkailivat Jumalan kansan aikaisemmin kokemia kärsimyksiä. Niin tulee meidänkin tehdä.

Näin on hyvä tehdä siksikin, että marttyyrien historia on eräänlainen jatkokirjoitus Apostolien teoille. Marttyyrien historia vastaa moniin sellaisiin kysymyksiin, joita meille nousee, kun olemme lukeneet loppuun Apostolien tekojen kirjan. Kuinka apostolien lopulta kävi? Miten he kuolivat? Kuinka kävi kirkon apostolien kuoleman jälkeen?

Marttyrihistoriasta voimme nähdä Paavalin, Pietarin ja muita apostoleja ja lukea heidän työnsä ja elämänsä loppuvaiheista. Marttyrihistoriasta voimme lukea, ketkä seurasivat apostoleja julistustyössä ja miten heidän kävi. Marttyrihistoriasta näemme, minkälaista oli kristittyjen elämä vuoteen 300 asti.

Marttyyrien historia on arvokas Apostolien tekojen jatko-osa, joka kertoo meille Jumalan kansan vaelluksesta ensimmäisten vuosisatojen aikana.

Ote C.O. Roseniuksen lähes tuntemattomaksi jääneestä Pyhät marttyyrit -kirjasta, jonka hän toimitti 1789 kuolleen norjalaisen piispa Eiler Hagerupin kirjan pohjalta laajennettuna 1848. (Suom. POM)

Osa 1/2

Uuden testamentin mukaan kärsimys on osa kristillisyyttä

Meidän aikamme kristikunta on erityisesti länsimaissa taloudellisesti suunnattoman varakas. Kymmenen vuotta sitten tehdyn laskelman mukaan yksistään Yhdysvaltojen evankelikaalisten kristittyjen tulot olivat vuositasolla yhteen laskettuna 2 600 miljardia dollaria.

Tuollaista rahamäärää ei kristityillä ole koskaan aikaisemmin ollut käytettävissään missään eikä milloinkaan historian aikana. Vaurautensa tähden varsinkin länsimaiset kristityt ovat kadottaneet valmiuden ja kyvyn kärsiä Kristuksen tähden. Kärsimyksiä koskevan opetuksen tilalle on tullut julistus, jonka mukaan kristittyjen ei tarvitsekaan kärsiä. Asiaa perustellaan mm. sillä, että Jumala on kaikkivaltias. Sen sijaan ihmisille luvataan terveyttä ja vaurautta maan päällä uskon tähden.

Uuden testamentin lukeminen ja tutkiminen osoittaa kuitenkin, että elävä kirkko on kutsuttu kärsimään Kristuksen tähden. Kun Jumala sallii kärsimyksiä, hän ei ole irvokas eikä häijy, kuten jotkut aikamme filosofit ovat teorioittensa perustella esittäneet. Heidän mielestään ”Jumala ja paha” muodostavat yhdessä ongelman.

Herra Jeesus kuitenkin käyttää omiensa kärsimyksiä heidän ja muiden hyväksi.

Apt. 7:59-60: ”Kun he kivittivät Stefanosta, tämä rukoili Herraa ja sanoi: ’Herra Jeesus, ota vastaan minun henkeni.’ Hän vaipui polvilleen ja huusi kovalla äänellä: ’Herra, älä vaadi heitä tilille tästä synnistä!’ Sen sanottuaan hän nukkui pois.”

Apostolien teoista näemme, että Stefanoksen työ seurakunnassa oli hyvää. Hän oli hyvä johtaja, hän oli hyvä järjestä-

essään apua köyhille. Kun hän julisti evankeliumia hän oli täynnä Pyhää Henkeä ja hän oli hyvin kyvykäs myös puolustamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Kuitenkin Stefanos oli ensimmäinen alkuseurakunnan jäsenistä, joka joutui kärsimään Kristuksen tähden ja joka kuoli kesken työ kautensa. Hänen kuolemansa myös sytytti vainon koko Jerusalemin kaupungissa kristittyjä vastaan.

Apt. 6:8-9: ”Stefanos oli täynnä armoa ja voimaa, ja hän teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansan keskuudessa. Silloin muutamat miehet ryhtyivät väittelemään hänen kanssaan; toiset näistä kuuluivat niin sanottuihin vapautettujen, kyreneläisten ja aleksandrialaista synagogiin, toiset olivat kotoisin Kilikiasta ja Aasian maakunnasta.”

Stefanoksen vainoamista eivät panneet alulle roomalaiset miehitysviranomaiset tai sotilaat vaan sen ajan uskonnolliset fanaatikot. Saman voi sanoa Jeesuksen surmaamisestakin. Hänen oman aikansa uskonnolliset johtajat tahtoivat raivata hänet pois. He antoivat Jeesuksen roomalaisille ristiinnaulittavaksi. Ja samat uskonnolliset johtajat aloittivat alkukirkon jäsenten vainoamisen. Myöhemmin mm. keisari Nero johti valtion aloittamaa vainoa kristittyjä vastaan.

Kristittyjen ei siis pitäisi hämmästyä, jos vainojen ja kärsimysten aiheuttajat ovat uskonnollisista piireistä. Niin kuin alkukirkossa niin on meidänkin aikamme. Kristittyihin kohdistuva vastustus voi tulla uskonnollisesti aktiivisten ja hengellisesti innokkaiden ihmisten taholta. Monissa kehitysmaissa kristityt kärsivät uskonsa

tähden sekä valtiovallan että toisten uskontojen jäsenten kohdistaessa kristittyihin vihaa ja vainoa.

Meidän ei tule hämmästyä tällaisia asioita, sillä Jeesus opetti seuraajilleen, että he joutuisivat kärsimään ja kohtaamaan vainoa. Onnettomuudekseen länsimainen kristikunta vain on niin sotkeutunut ajallisen ja aineellisen hyvinvoinnin tavoitteluun, että kristityt ovat menettäneet kosketuksen Uuden testamentin opetuksiin, jotka koskevat elämää puutteessa, köyhyydessä, sairaina ja muissa kärsimyksissä.

Matt. 24: 9-11: ”Silloin teidät pannaan ahtaalle, monia teistä surmataaan ja kaikki kansat vihaavat teitä minun nimeni tähden. Monet silloin luopuvat, he kavaltavat toisensa ja vihaavat toinen toistaan. Monta väärää profeettaa ilmaantuu, ja he johtavat useita harhaan.”

Markuksen evankeliumissa Jeesuksen opetus näistä asioista on tätäkin tarkempi. Herra sanoi, että perheiden sisälläkin, perheiden jäsenten kesken, tulisi vaikeuksia. ”Veli antaa veljensä surmattavaksi, isä lapsensa, ja lapset nousevat vanhempiaan vastaan ja tuottavat heille kuoleman.”

Jeesus sanoi myös, että valtiolta puuttuisi uskovien elämään heidän uskonsa tähden ja että kristittyjä haastettaisiin oikeuteen ja lopun ajan hengelliset johtajatkin toimisivat väkivaltaisesti Kristukseen uskovia kohtaan.

Jeesus teki selväksi, että ne, jotka olivat hänen omiaan, joutuisivat kaikkien vihan kohteeksi: ”Kaikki vihaavat teitä minun nimeni tähden.”

Mark. 13:9-13: ”Pitäkää varanne! Teidät viedään oikeuteen ja teitä piestään synagogissa. Maaherrojen ja kuninkaiden eteen te joudutte minun nimeni tähden, todistukseksi heille. Mutta sitä ennen on evankeliumi julistettava kaikille kansoille. Kun teitä viedään luovutettaviksi viranomaisille, älkää etukäteen olko huolissanne siitä mitä puhuisitte. Puhukaa ne sanat,

jotka teille tuona hetkenä annetaan. Silloin ette puhu te, vaan Pyhä Henki. Veli antaa veljensä surmattavaksi, isä lapsensa, ja lapset nousevat vanhempiaan vastaan ja tuottavat heille kuoleman. Kaikki vihaavat teitä minun nimeni tähden, mutta se, joka kestää loppuun asti, pelastuu.”

*Kato Mivule
(Suom. POM)*

Kirjoituksen jälkimmäinen osa julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa

Jälkijätös: Lieneekö Jeesuksen sanassa vehnänjyvistä viittaus kärsimyksen ongelmaan? Herrahan sanoi: ”Totisesti, totisesti: jos vehnänjyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää vain yhdeksi jyväksi, mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon” (Joh. 12:24).

Armopiiri

Jyväskylän seudun ystäville tiedoksi, että Vesalan kurssikeskuksessa on aloitettu ystävien Armopiiri. Piiri koostuu kerran kuukaudessa kevään aikana vielä seuraavasti: **ke 2.3., to 7.4. ja to 5.5.** Kokoontumiset ovat klo **18.30-20.30.** Piirissä käsitellään tänä keväänä Roomalaiskirjettä.

Kyydin järjestämiseksi soita Paavo Lievoselle puh. (014) 633 334.

Armopiiri, Jyväskylä

Jos muillakin paikkakunnilla kokoontuu Evankeliumin opintoyhdistyksen ystäviä johonkin piiriin, voi siitä ilmoittaa tämän lehden toimitukseen ja saada piirin kokoustiedot lehteen - ja näin muidenkin ystävien tietoon. Yhteystiedot s. 15.

Kristityn Foorumi

Kerää, tutkii ja julkaisee tietoa kristillisyydestä sekä auttaa ja tukee kristittyjä erottamaan oikeat opit väärästä.

www.kristitynfoorumi.fi

Autuaita ovat murheelliset

Mitä osallisuus Jumalan elämään voi merkitä

Tammikuun 8. päivä oli minulle suuri päivä. Talviaurinko paistoi puhtaanvalkoiseen lumeen, joka oli satanut kotikaupunkiini ylle. Kaikki oli kirkasta. Vanhin tyttärenteni oli niin kaunis hääpuvussaan. Muistan, miten hellästi hän katsoi tulevaa miestänsä kirkon keskikäytävällä kun jätin hänet tulevan puolisonsa viereen. Päivä oli yksi elämäni onnellisimmista.

En lukenut enkä katsellut uutisia sinä päivänä. Mutta seuraavana aamuna luin toisesta tapahtumasta, joka oli sattunut samana tammikuun 8. päivänä. Luin ammuskelusta, joka oli jättänyt verisiä ruumiita Tucsonin kaupungin jalkakäytävälle. Ihmisistä oli haavoittunut ja moni omainen oli järkytyksen vallassa.

Kuinka sellainen päivä, joka oli niin kirkas ja valoisa toisille meistä, saattoi olla niin musta toisille?

Tällaisen vastakkainasettelun kohtaamme joka päivä, joka vuosi, vuosikymmen. Elämämme tapahtumien erilaisuus ei ole valittavissamme. Kirkkaus tai pimeys lankeaa yllemme henkilöön katsomatta.

Jeesus sanoi, että ne, jotka murehtivat, ovat autuaita. Se on kaunis lause, mutta monikaan meistä ei usko siihen tosissaan. Me elämme länsimaissa yltäkylläisyyden ja suurten mahdollisuuksien ympäröiminä. Ihmiset pyrkivät tekemään elämästään mahdollisimman helpon, kivuttoman ja onnellisen.

Onnelliseen elämään ei mielestämme kuulu murhe eikä kärsimys. Siksi me kohtaamme tragediat ja vastoinkäymiset sanomalla toisillemme, että murhe on siirrettävä syrjään, ikään kuin taakse, ja elämää on jatkettava rohkeasti ja myönteisesti. Mu-

rehtiminen on mielestämme menneitten asioiden mietiskelyä. Ohjeemme on: Unohda mennyt. Tämä päivä on loppuelämämme ensimmäinen päivä. Tartu härkää sarvista. Tulevaisuus kutsuu meitä.

Me takerrumme innostaviin ajatuksiin ja puheisiin, koska me haluamme saada elämästämme irti mahdollisimman paljon onnea ja menestystä. Vaikeuksien siirtäminen syrjään ja itsensä ohjaaminen eteenpäin ja uuteen menestykseen on mielestämme lyhin tie onneen.

Mutta on opettavaista lukea Jeesuksen ”autuaaksi julistamiset” Matt. 5. luvussa ja panna merkille, että autuus ja onni ei hänen mukaansa ole positiivista ajattelua, innostuksen saamista tai vaikeuksien voittamista.

Puhuessaan autuaista, oikeasti onnellisista, Jeesus viittaa puutteiden täyttämään elämään (hengelliseen köyhyteen, murehtimiseen, vastoinkäymisten ja vastustajien kohtaamiseen, jopa kuoleman kohtaamiseen). Jeesus puhuu halveksittujen ihmisten arvostamisesta (kärsivällisyydestä, toisten armahtamisesta, ihmisten ohjaamisesta rauhaan). Ja aivan autuaaksi julistamisen alussa on tuo pieni lause: ”Autuaita ovat murheelliset; he saavat lohdutuksen.”

Tässä elämässä omaiset, jos niitä on, lohduttavat murheellisia. Meille rakkaiden ihmisten lohduttamiseen emme tarvitse Jumalan kehotusta. Murheellisten ihmisen tukeminen on luonnollista.

Mutta Jeesuksen puheessa ei ole kysymys ihmisten antamasta lohdutuksesta murheellisille. Jeesus puhuu lohdutuksesta, jonka murheelliset saavat elämänsä lopussa, kun Jumala ”pyyhkii heidän sil-

mistään joka ainoan kyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vai-vaa, sillä kaikki entinen on kadonnut.”

(Ilm. 21.4).

Tässä ovat autuaaksi julistamisten ymmärtämisen avaimet. *Jeesuksen sanat ovat lopun aikaa koskeva profetia*. Siitä me näemme sen tien, joka vie pelastukseen. Ei ole ylösnousemusta ellei ole kuolemaa. Ei ole iloa ellei ole epätoivoa. Ei ole lohdutusta ellei ole murhetta.

Murheelliset eivät ole autuaita siksi, että he murehtivat vaan siksi, että he murehtivat niin kuin Jeesus Lasaruksen haudalla, he murehtivat niin kuin Jeesus murehti Jerusalemin syntejä ja he murehtivat epätoivoisina Jumalan hiljaisuutta ja pois-saoloa niin kuin Jeesus sen koki ristillä.

On aikoja jolloin hetken voimme kokea onnea täällä maan päällä, jolloin hetken iloitsemme niin kuin häissä iloitaan. Mutta nämä hetket ovat vain ennakkoku-via siitä lohdutuksesta ja ilosta, mikä meitä odottaa Jumalan valmistamalla hääateri-alla taivaassa.

Siihen saakka monet meistä enimmäkseen murehtivat ja osallistuvat siten Jee-suksen jatkuvaan suruun ja murheeseen, jonka hän tuntee maailman tilanteen ja ihmisten syntien tähden. Osallisuus Jee-suksen murheeseen täällä ajassa on myös osallistumista siihen lohduttamiseen, jota murheelliset tarvitsevat täällä ajassa. Murheellisilla on lohduttajansa Jeesus. Mutta meitä kutsutaan myös lohduttamaan lähimmäisiämme. Kuten apostoli kirjoitti:

”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, ar-mahtava Isä ja runsaan lohdutuksen Juma-la! Hän rohkaisee meitä kaikissa ahdingoissamme, niin että me häneltä saamamme lohdutuksen voimalla jaksamme loh-duttaa muita ahdingossa olevia.” (2. Kor. 1:3-4)

Mark Galli
(Suom. ja ed. POM)

Otteita klassikoista
Koonnut Ceta Lehtniemi

Sinun luonasi on anteeksiantamus

Anteeksiantamus ei ole meidän ansio-tamme tai vanhurskauttamme, vaan syn-nit annetaan anteeksi, pyyhitään pois ja unohdetaan armosta, ilmaiseksi, Kris-tuksen kautta. Vaikka tuhat vuotta kidut-taisit itseäsi luostarissa, et kuitenkaan löytäisi anteeksiantamusta luostarista ja muista töistäsi, niin kuin todistaa oma-tunto, joka tuntee epätoivoa keskellä pyhintä ja ankarinta elämää.

Omatunto saa levon ainoastaan siten, että se suoraan, ilman mitään omaa ansi-ollisuutta, niin sanoakseni aivan alasto-mana heittäytyy Jumalan laupeuden varaan Kristuksessa ja sanoo: ”Oi Herra, minulla on sinun lupauksesi, että van-hurskaus on sulasta laupeudesta. Tämä vanhurskaus ei ole muu kuin sinun an-teeksiantamuksesi, mikä tarkoittaa, että sinä et pidä mielessäsi syntejä.”

Vanhurskautta on se, että syntejä ei oteta huomioon, vaan ne annetaan an-teeksi ja jätetään meille lukematta, niin kuin eräässä paikassa autuasta ihmistä kuvataan (Ps 32:1). Tämän kuvauksen Paavali esittää hyvin sopivasti Room. 4:8: ”Autuas on se, jolle Herra ei lue syntiä.” Hän ei sano: Autuas on se, jolla ei ole syntiä, vaan: ”Jolle Herra ei lue hänessä olevaa syntiä.”

Meidän on ahkerasti koottava näitä todistuksia nähdäksemme, että tämä oppi perustuu pyhään Raamattuun ja että Jumalan tuomiossa suljetaan pois kaikki luottamus töihin ja lain vanhurs-kauteen.

Martti Luther kirjassa
Runsas armo, 1929.

Jeesuksen opetuksia Pyhästä Hengestä

Nykyisen kuohunnan keskellä on meille suureksi avuksi palauttaa mieliimme Heramme Jeesuksen *viimeiset sanat* maan päällä: ”Te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin, ja te olette minun todistajani...” (Apt. 1:8).

Näistä Jeesuksen sanoista on hyvä muistaa seuraavaa: Ensinnäkin sanat ”te olette minun todistajani” on *kreikan* kielessä futuurissa, minkä takia kohta yleensä käännetään sanoilla: ”Teistä tulee minun todistajiani.” Ja mikä vielä tärkeämpää on se, mitä heistä Jeesuksen mukaan tulisi vihamielisten juutalaisten ja pakanallisten kreikkalaisten ja roomalaisten keskellä. ”Kun Pyhä Henki tulee teihin teistä tulee *minun todistajiani*.” Pyhä Henki vaikuttaisi heissä sen, että he todistaisivat Jeesuksesta.

Tässä on kerrottu Pyhän Hengen olemus ja työ pähkinänkuoressa. Kun Pyhä Henki tulee, hän ”supistaa” julistettavien asioiden määrän, karsii puhuttavia asioita ja tiivistää kristittyjen sanoman yhteen aiheeseen: Jeesukseen. Pyhän Hengen tullessa ”teistä tulee *minun todistajiani*”.

Todistus, jonka Pyhän Hengen saaneet antavat, koskee Jeesusta. Pyhän Hengen täyttämä ihminen puhuu Jeesuksesta. Tästä Pyhän Hengen vaikutuksesta me tunnistamme sen, kuka kukin on. Nimenomaan Pyhä Henki sai Paavalin sanomaan: ”Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla” (Fil. 3:8 KR 38). Pyhän Hengen vaikuttamana Paavali oli päättänyt toimia Korintissa näin: ”Minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kris-

tuksen, ja hänet ristiinnaulittuna” (1. Kor. 2:2).

Entä tuo voima, jonka Jeesus viimeisessä opetuksessaan lupasi omilleen? Sitä voimaa tarvitsivat Jeesuksen seuraajat heti, koska Jeesuksesta todistaminen herätti vastustusta ja vainoa. Ihmiset halusivat – ja haluavat edelleen – kuulla jotakin muuta kuin evankeliumia ristiinnaulitusta Jeesuksesta. Korinttilaisille Paavali kuvasi alkukirkon kohtaamaa tilannetta kun hän kirjoitti näin: ”Juutalaiset vaativat ihmetekojä, ja kreikkalaiset etsivät viisautta.” Meidän aikamme voitaisiin sanoa, että karrismaatitot vaativat ihmetekojä ja historiallis-kriittiset teologit ja papit etsivät ns. tieteellisesti tutkittua viisautta.

Paavali ei toiminut kummankaan suuntauksen mukaan. Voimaa itsenäiseen ajatteluun ja itsenäiseen työhön hän sai Jeesuksen lupaamalta Pyhästä Hengeltä. Pyhän Hengen vaikutuksesta hän myös kirjoitti: ”Me sen sijaan (vaadittujen ihmeiden ja viisauden sijaan) julistamme ristiinnaulittua Kristusta. Juutalaiset torjuvat sen herjauksena, ja muiden mielestä se on hulluutta, mutta kutsutuille, niin juutalaisille kuin kreikkalaisillekin, *ristiinnaulittu Kristus on Jumalan voima ja Jumalan viisaus*” (1. Kor. 1:23-24). Vaadittujen ihmeiden sijasta Jumala antaa ”voimannäyttönään” Jeesuksen ja hänen sovitustyönsä, sijaiskuoleman Golgatalla.

Teologian professori David F. Wells osui hyvin näihin ydinasioihin kun hän ryhtyi kirjoittamaan kirjaa rohkeudesta, jota nyt tarvitaan, jotta pysyisimme uskonpuhdistuksen perinnön äärellä, protestantteina, niin kuin hän sanoo. 2008 ilmesty-

neelle kirjalleen hän antoi osuvan nimen *Rohkeus olla protestantti*. Sitä tässä ajassa tarvitaan ja siihen Jumalan lapsia rohkaisee Pyhä Henki, joka antaa voiman (kyllä hän antaa voiman!) kulkea ”juutalaisten ihmevaatimusten” ja ”kreikkalaisten tiedevaatimusten” välistä suoraan kohti Jeesusta Kristusta ja julistaa häntä ristiinnaulittuna. Suurenmoisia ja siunattuja lupauksia on myös Jeesuksen jäähyväispuheessa Joh. 14-16. Yksi valtavimmista on minusta Joh. 14:16: ”Minä käänny Isän puoleen, ja hän antaa teille *toisen puolustajan*, joka on kanssanne ikuisesti.” Huomaathan, miten yhtenäistä on kolmiyhteisen Jumalan toiminta: ”*Minä*”, sanoo Jeesus, ”käänny *Isän puoleen*”. Tämän kääntymisen seurauksena Isä lähettää toisen Puolustajan, *Pyhän Hengen*. Jakeessa Joh. 15:26 Jeesus jatkaa: ”Te saatte puolustajan; minä lähetän hänet Isän luota.” Lyhyt lupaus, mutta siinä on kolminaisuuden toiminta kuvattuna: Te saatte puolustajan, minä lähetän, Isän luota. Sanoihan hän näinkin: ”En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tyköne” (Joh. 14:18 KR 38).

Jaksaako sydämesi rauhoittua kaikesta hengellisesti kiihottavasta, kaikista ihmeistä ja metelistä ja kaatumisista ja huippuvoimakkaasta musiikista ja tansseista ja onko sinulla hetki aikaa ”imeäksesi itseesi” nuo Jeesuksen sanat: ”Te saatte puolustajan; minä lähetän hänet Isän luota. Hän, Totuuden Henki, lähtee Isän luota ja *todistaa minusta*.”

Kun tämä tapahtuu, muu käy toisarvoiseksi, ja menettää entisen merkityksensä. Jeesuksen, Hyvän Paimenen ääneen kuuluminen on Pyhän Hengen läsnäolon merkki. Näin sanoo Jumala: ”Katso: minun palvelijani, jolle minä annan voiman, minun valittuni, johon olen mieltynyt. Henkeni olen laskenut hänen ylleen - - Ei hän huuda eikä melua - - Murtunutta ruokoa hän ei muserra, lampun hiipuvaa liekkiä hän ei sammuta.” (Jes. 42:1-3.)

Entä armolahjat?

Entä armolahjat, parantumiset jne.? Ne ovat osa Jumalan valtakunnan arkitoimintaa maailmassa. Saan kuulla siitä, kuinka Jumala on hiljaisuudessa parantanut sairastaneen ystävän siellä, toisen täällä mutta paljon useammin kuulen, kuinka ystävän sairaus jatkuu. Jotkut puhuvat kielillä mutta ovat saattaneet päättää tehdä sen vain yksin ollessaan, jottei kenenkään huomio kiinnittyisi siihen, vaan Jeesus olisi ainoa, joka tulee esille. On niitä, joilla on henkien erottamisen armolahja, mutta eivät he siitä julkisesti puhu vaan he käyttävät sitä evankeliumia julistaessaan ja kahdenkeskisissä keskusteluissa. Tarkkaavainen kuulija saattaa tällaisen ihmisen puheesta panna merkille, että hänellä on oikean ja väärän erottamisen lahja. Tärkeintä on lahjan hedelmä, se, että sanoma on oikea, Jumalan antama, Jumalalta saatu.

Juuri näinä aikoina me tarvitsemme keskuuteemme niitä, jotka ovat saaneet lahjan pitää Jeesusta keskuksessa ja korottaa häntä. Tarvitsemme niitä, joiden kautta Pyhä Henki todistaa Kristuksesta. Tarvitsemme niitä, jotka Pyhän Hengen voimasta kykenevät välttämään houkutuksen etsiä suuria ihmisjoukkoja kiinnostavista toisarvoisista puheenaiheista, suuria kuulijamääriä kokoavista asioista. Tarvitsemme niitä, jotka Pyhän Hengen täyttämänä keskittyvät Jeesukseen, Jeesuksen pelastustyöhön, sijaiskärsimyksen, pelastuksen perustaan, evankeliumiin, armoon kuulijakunnan koosta ja ihmisten mielipiteistä riippumatta. Sillä Jeesus tuli yhtä varten, heikkoa varten, maahan lyötyä varten, langennutta varten, epäonnistunutta varten. ”Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on”, hän sanoi (Luuk. 19:10).

Per-Olof Malk
Ote EVOP:n kutsukokouksessa
12.2.2011 pidetystä luennosta.

Suuri salaisuus – Kristus teissä, kirkkauden toivo

Kävelen puistopolulla kiireisin askelin, hiukan ajatuksissani, katse maassa. Pakkaspäivä on kääntymässä iltaan. Väsyttää.

Aurinko on laskemassa, mutta huomaa, että hanki kimaltelee vielä. Pienet kiteet heijastavat taivaalla vielä viipyvää valoa. Ne ovat kuin säkeniä Jumalan maailmasta, tulee mieleeni, ja muut ajatukset ja huolet jäävät vähitellen sivuun.

Jumalan kirkkaus on jotain ihmisen ajatuksille käsittämätöntä. Vain vähän kykenen ihmisenä siitä edes kuvittelemaan täällä alhaalla, katoavassa maailmassa. Mutta juuri nyt saan kuitenkin siitä aavistuksen, pieninä ohimenevinä välähdyksinä.

Mieleeni nousee sanoja Paavalin kirjeistä -- *toinen on taivaallisten kirkkaus, toinen taas maallisten--*. *Kristus teissä, kirkkauden toivo--*.

Olen ollut jonkin aikaa kipujen, vaivojen ja koetusten keskellä. Nyt Jumala, Isäni, tuli lähelleni kohottamaan katsettani kohti todellista kirkkautta. Mieleni täyttää kiitollisuus, vaikka samalla koen olevani hyvin kaukana näiden lauseiden kertomasta todellisuudesta. ”Kristus teissä” - olisi-ko niin, että minussakin?

On ihanaa tulla kylmästä kodin lämpöön. Sytytän kynttilän ja selaa Raamatunani. Mielessäni on edelleen sana ”kirkkaus”. Eteeni tulee Kolossalaiskirjeen ensimmäinen luku. Huomaan siitä avautuvan valtavia näköaloja Jumalan valtakunnan ulottuvuuksiin.

Paavali kuvaa asiaa eri puolilta. Luvussa toistuu monta kertaa sana ”kaikki”. Se kuvaa Jumalan ajatusten, valtakunnan ja asioiden täydellisyyttä ja kokonaisuutta, ja samalla täydellistä eroa verrattuna tämän

maailman rikkonaisuuteen, ja vajavuuteen joka asiassa - kaikessa. Se osoittaa myös, miten suuri ja ikuisesti pysyvä on Jumalan armo Kristuksessa. Ja minäkin saan tulla vähitellen lukiessani siitä vakuuttuneeksi.

Paavali sanoo rukoilevansa kolossalaisten puolesta kirjoittaen mm. näin:

*Kol.1:9-12 KR 38: - - että tulisitte täyteen hänen tahtonsa tuntemista **kaikessa** hengellisessä viisaudessa ja ymmärtämisessä, vaeltaaksenne Herran edessä arvollisesti, hänelle **kaikessa** otollisesti, **kaikessa** hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen Jumalan tuntemisen kautta, ja hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan **kaikella** voimalla vahvistettuina olemaan **kaikessa** kestäviä ja pitkämielisiä, ilolla kiittäen Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä.*

Onko tämä minullekin mahdollista? Olenko todella osallinen tästä perinnöstä, Jumalan valtakunnasta? Olenko tässä joukossa, jonka Jumala on siirtänyt rakkaan Poikansa valtakuntaan? Ja joka vaeltaa Herran edessä arvollisesti, Hänelle kaikessa otollisesti, kaikessa hedelmää kantaen?

Tuttu arvottomuuden ja huonouden tunne alkaa nousta sisimmästäni. Niin vähän hedelmää näen, niin vähän vasta tunnen kasvaneeni Jumalan tuntemisen kautta, jos ollenkaan. Tarkoitus on olla kaikessa kestävä, pitkämielinen ja iloinen. Ja olen malttamaton, kärsimätön, välillä alakuloinen ja huolten painama, katsekin vain maassa. Sana ”kaikki” alkaakin tuntua vaativalta. Mikään elämässäni ei ole läheläkään ”kaikkea”.

Mutta mieleeni nousevat myös sanat: *Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat*

Jumalan kirkkautta vailla - -, Room. 3:23.

Taas tulee esiin sana ”kaikki”. Näihin kaikkiin kuulun minäkin. Olen täysin vaila Hänen kirkkauttaan. Olen ihminen, tomusta luotu, kuolevainen, syntiin langennut. Ja tällaisena olen mahdottoman edessä, en mitenkään voi itse itseäni muuttaa Jumalalle kelpaavaksi.

Eikä minun tarvitse. Kaikki tulee Häneltä, armosta. Niin olen oppinut, ja monesti olen saanut kokea, mutta niin helposti luisun katsomaan omia mahdollisuuksiani - ja mahdottomuuksiani.

Huomaankin, että Paavalin tekstissä kaikkea hänen kuvaamaansa hyvää hedelmää voin kantaa vain ”Hänen kirkkautensa väkevyyden mukaan **kaikella** voimalla vahvistettuna”.

Luen eteenpäin: *Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen, ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa. Sillä hänessä luotiin kaikki - - kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen. Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi ja että hän, tehden rauhan hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä maan päällä että taivaissa.*

Näissä lauseissa sana ”kaikki” alkaa näyttää huimaavan ihmeelliseltä. Alan tuntea itseni pieneksi tomuhiukkaseksi tämä kaiken edessä. Mikä on ihminen, että häntä muistat? Ja kuitenkin myös minä olen saanut lahjaksi Häneltä elämäni. Ja minuakin varten Jumala on valmistanut lunastuksen Jeesuksessa, Hänen Pojassaan, syntien anteeksisaamisen.

Apostoli jatkaa:-- *ja saavat* – minäkin saan! – *lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä (Room. 3:24-25).*

Isä taivaassa, kaiken Luoja ja Herra, on katsonut minunkin puoleeni ja -- *pelasta-*

nut meidät – minutkin – *pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan (Kol. 1:13).*

Hiljainen ihmetys valtaa taas mieleni. Tänne alas Jeesus tuli, näin alas, tänne pimeyteen, jokaisen alhaalla kulkijan, kivuissa ja alakuloissa elävän luokse, minunkin luokseni, pelastaakseen, antaakseen syntini anteeksi, nostaakseni minut taas uskoon ja toivoon.

Hän, kirkkauden Herra, Hän tuli. Saan kaiken lahjaksi, Hänen armostaan. Olen samalla kertaa tavallinen ihminen, tavallisessa elämässä, tavallisten inhimillisten vaivojen kiusaama, syntinen, loppuun asti syntinen, mutta myös armosta ja uskon kautta Jumalan valtakunnan perillinen Jeesuksen Kristuksen sovitusöyön kautta.

Saan uskoa, että Kristus on myös minussa Henkensä kautta. Ja tämä aivan yksinomaan Hänen sovitusöyönsä kautta, aivan yksinomaan armosta.

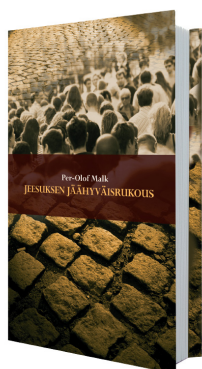
Ei minun tarvitse, enkä voikaan, elää näkemisessä. Sen aika on kerran. Nyt saan elää tätä lahjaksi saamaani elämää, uskossa, iloiten lumikiteistä puistopolulla, kodin lämmöstä, ja samalla riemuiten nyt jo siitä ihmeellisestä perinnöstä, joka ”pyhillä on valkeudessa”.

Jospa lumikiteen tavoin voisin olla välittämässä jotain Jumalan rakkaudesta ja kirkkaudesta. Jospa voisin edes hetken verran olla suuntaamassa jonkun lähimmäiseni katsetta maasta ylöspäin Jumalan armoon, ja Jumalan apuun. Jospa toivottoisuus vaihtuisi toivoon, jospa väsymys vaihtuisi uuteen uskoon ja voimaan jaksaa tämän elämän kivuissa ja koetuksissa.

Jospa sisarieni ja veljeni kanssa yhdessä saisin iloita tästä, ja jospa voisimme rohkaista toisiamme kaikin tavoin elämään armon varassa, ja pysymään uskossa ja juuri tässä toivossa, josta Paavali kirjoittaa luvun lopussa: -- *kuinka suuri -- on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo.*

Liisa Kaaresoja

Paastonaika alkaa tuhkakeski viikkona 9.3. Pitkäperjantai on siitä runsaan kuukauden päästä, 22.4.

Käytä edessämme oleva paastonaika Jeesuksen jäähyväisrukouksen tutkimiseen yhdessä rovasti Per-Olof Malkin kanssa. Lue rukous paastonajan kuluessa vaikka pieninä päivittäisinä annoksina 3,5 kirjan sivua kerrallaan.

Per-Olof Malk

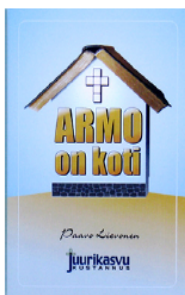
Jeesuksen jäähyväisrukous

Johannes 17

Kirjan julkaisija on Evankeliumin opintoyhdistys ja kustantaja Kustannus Oy Uusi Tie. Evankeliumin opintoyhdistyksen postimyyntissä kirjan "paastonajan lukijahinta" on **17 e.** (+postimaksu). Kirjan ovh. on 23 e.

Tilaukset Evankeliumin opintoyhdistyksen postimyyntistä, puhelimitse (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org.

Ahdistaako kristillisyy?

Evankeliuminhan pitäisi vapauttaa, miksi usein käy kuitenkin toisin? Jos asia vaivaa mieltäsi, tämä kirjanen on tarkoitettu juuri Sinulle.

Kirjusen koko on 98x140 mm, sivuja 104, hinta 6 euroa/kpl. **Tilaukset:** juurikasvu@kolumbus.fi tai puh. (014) 633 334 (mahd. puh.vastaaja)

juurikasvu
KUSTANNUS
www.juurikasvu.net

Ajankohtainen teologia

Teologeille ja teologiasta kiinnostuneille julkaistava Ajankohtainen teologia ilmestyy kaksi kertaa vuodessa usean kymmenen sivun aikakauslehtenä.

Lehden voi tilata osoitteella Ajankohtainen teologia, PL 17, 05831 Hyvinkää, puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org tai viereisellä sivulla olevalla tilisiirtokortilla.

Lehden tilaajat voivat rekisteröityä lehden keskustelupalstalle Internetissä.

Vuosikerran hinta on 12 euroa. Tilausmaksu maksetaan tilille 426012-268782. Vuosikerran 2011 viitenumero on 1850, kestotilauksen viite on 1863.

Julkaisija: *Evankeliumin opintoyhdistys*

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org
Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119,
 maire.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928
Tuki työlle:
 313130-1171701 (Handelsbanken)
 800015-70994146 (Sampopankki)
 Lupa POHADno/2010/483

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)

Internet kotisivut:

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Opintopaikka netissä. www.evank.org
 webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto

8. vuosikerta.
 Lehti on taloudellisesti yhdistyksen ystävi-
 en ylläpitämä ja tilaajille siten maksuton.
 Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:

PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut leh-
 den numerot ovat luettavissa Internetissä
 Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla
 osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2011

Toimimme taloudellisesti lehtemme lukijoiden varassa. Kiitos tuestanne!

Saajan tilinumero. Mottagarens. kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
	800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH		
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	Lupa POHADno/2010/483	
Maksaja Betalar		Käytä viitenumeroa, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1850 Ajankoht. teologia 2011 1863 Ajank. teol. kestotilaus	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilityt nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

EVOP
PL 17
05831 Hyvinkää

M – Itella Oyj

Armo on Kristus minun puolestani ja Kristus minussa

”Minä en tee tyhjäksi Jumalan armoa; jos näet vanhurskaus saadaan lakia noudattamalla, silloin Kristus on kuolleet turhaan” (Gal. 2:21).

Lakihurskauden pohjakerroksessa asuu peto. Lakihurskas tunnetaan siitä, että hän on lakkaamatta lähimmäisensä kurkussa, tekemässä parannusta toisten synneistä ja valtaamassa itselleen etummaisista paikoista.

Galatalaiskirje on osoitettu eksytetyille, lammastarhalle, jonka keskuudessa on mekastanut korkea hengellisyttä näyttävä raateleva koiralauma. Lakihurskaus mitätöi armon. Armo ei suostu olemaan tyly. Se tulee juhtansa selästä sitä nopeammin alas, mitä suurempi vahinko jonkun kristillisyydessä on tapahtunut. Siitä puuttuu kiihkomieliseen oikeaoppisuuteen kuuluva raakuus. Se asioi rakkauden voimin silloinkin, kun sen kasvoille syljetään.

Jumala ei jätä ketään tuuliajolle. Hän näkee vaivaa armosta langenneittenkin pelastamiseksi. Paavali koki, ettei ketään ole niin vaikea valaista kuin lain alla elävää kristittyä. Hän selittää ja todistelee. Hänellä on joka hetki pelko siitä, hän menee opissa tai vaelluksessa Kristuksen ohitse.

Tuo vaara onkin olemassa. Syntien synti on tehdä Jumalan armo mitättömäksi. Silloin turhennetaan Kristuksen kärsimys ja kuolema. Lain tiellä joudutaan toivottomuuteen.

Paavali ei tee Jumalan armoa turhaksi. Jumalan armosta minä olen se, mikä minä olen, eikä hänen armonsakaan ollut minun kohdallani turha, hän kirjoittaa.

Armo on Kristus minun puolestani ja minussa. Sen hallitessa ei jää tilaa lihan pyrkimyksille tulla pyhäksi. Armo nujertaa ylpeyden, joka väsymättömästi pyrkii minussa esiin. Armo on minulle enemmän kuin elämä.

Kyselemme ehkä, kuuluuko tämä armo kuitenkaan meille, kuuluuko se minulle. Erehdyksemme, lankeemuksemme, heikkouktemme ja syntisyytemme nousevat vuorina eteemme, kun ajattelemme heittäytymistä Jumalan armon turvaan. Emme rohkene tulla huikaisevaan valoon.

Ovi armoon on auki suurimmallekin syntiselle. Saamme anteeksi armosta, emme ansiosta. Pakkala sanoo, että puhekin omasta mahdollisuudestamme on ymmärtämättömyyttä, jopa röyhkeyttä.

Päästyämme armon suojaan olemme todella turvassa. Jumalan armo Kristuksessa Jeesuksessa, hänen sydänveressään, haihduttaa syntivelkamme olemattomiin. Se on armoa ja rakkautta, joka ei muistele kärsimäänsä pahaa. Se on rakkautta ja armoa, joka peittää syntien paljouden.

Armon tähden eilisestä vapautettu sielu nousee kuin lintu taivaalle.

*Niilo Tuomenoksa (1893–1976)
Sana-lehdessä 1950-luvulla.*